

Arrest

nr. 117 477 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2011 is verzoekster, tijdens een grenscontrole in de luchthaven te Zaventem, onderschept met een in Turkije gestolen paspoort en reisdocumenten. Zij dient een asielaanvraag. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving - asielzoeker (bijlage 11*ter*).

Op 8 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 61 373 van 12 mei 2011 de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert.

Op 17 juni 2011 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 30 april 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 110 836 van 27 september 2013 opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 13 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}), aan verzoekster ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 I artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt

aan

de persoon die verklaart te heten T. L.

geboren te Piranshahr , op (in) 01.01.1983

en van nationaliteit te zijn: Iran

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 30/04/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van '15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder kan *in casu* worden gevolgd waar deze stelt dat wanneer de vreemdeling valt onder artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt doch wel over een gebonden bevoegdheid.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Waar verzoeker verwijst naar haar tweede asielaanvraag van 17 juni 2011 en aanvoert dat verweerder het resultaat van de asielprocedure diende af te wachten voor het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing ook steunt op artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit).

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

(...)”

In casu blijkt dat op 27 september 2013 de Raad bij arrest nr. 110 836 het beroep verwierp tegen de beslissing van het CGVS van 30 april 2013 waarbij het de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigerde, zodat niet langer een asielprocedure hangende is.

Voor zover verzoekster aanvoert dat zij tegelijkertijd het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en zich met betrekking tot haar asielaanvraag bevindt in een schorsend beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de CGVS in strijd zouden zijn met elkaar of inconsequent daar een persoon met een terugkeerverplichting nooit vrijwillig gevolg kan geven aan het bevel merkt de Raad op dat verzoekster ter terechtzitting zelf heeft bevestigd dat haar tweede asielaanvraag definitief is afgewezen waardoor zij haar belang niet aantoonde met betrekking tot deze grief.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met

een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met dit artikel van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster verwijst naar haar politiek profiel en verschillende rapporten van internationaal erkende organisaties waaruit blijkt dat Koerden die ervan verdacht worden actief te zijn voor een Koerdische politieke partij vervolgd worden door de Iraanse autoriteiten. Zij wijst erop dat zij gehuwd is met een actief lid van de KDPI. Hij is, ten gevolge van zijn politiek activisme gevlucht voor de Iraanse autoriteiten en verblijft nu in Frankrijk alwaar hij erkend politiek vluchteling is. Zij verklaart sympathisante te zijn van de KDPI. Zij heeft samen met haar echtgenoot verbleven in een kamp van de KDPI in Irak. Haar familie en zijn familie weten dat haar echtgenoot erkend is in Frankrijk en dat zij de tweede vrouw is. Hierdoor loopt zij een risico onmenselijk te zullen worden behandeld in Iran. Zij verwijst opnieuw naar verschillende internationale rapporten. Bovendien betoogt verzoekster dat zij als een alleenstaande Koerdische vrouw in Iran het slachtoffer zal zijn van een “*Double oppression*” volgens Amnesty International en een arrest van het EHRM. Ten slotte betoogt verzoekster dat zij bij aankomst in de luchthaven te Teheran problemen zal krijgen. Zij zal worden gecontroleerd en voor de rechtbank dienen te verschijnen. Er zal worden vastgesteld dat zij Iran op illegale wijze heeft verlaten en asiel heeft gevraagd in het buitenland. Uit de door haar geciteerde rapporten blijkt de volgens verzoekster extreem gevaarlijke positie die een eventuele repatriëring tot gevolg zal hebben.

Waar verzoekster haar vermeende schending van artikel 3 van het EVRM baseert op haar huwelijk met een erkend vluchteling, haar politieke activiteiten, het feit dat zij een alleenstaande Koerdische vrouw is en dat het voor haar gevaarlijk is om terug te keren aangezien de Iraanse autoriteiten op de hoogte zullen zijn, dient de Raad vast te stellen dat deze elementen reeds grondig werden onderzocht in het kader van de asielaanvraag die verzoekster indiende op 24 juni 2011. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste hierin op 30 april 2013 tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Daarenboven werden bij arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen van 27 september 2013 met nummer 110 836 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd. Aangaande de door verzoekster opgeworpen elementen kan in het arrest het volgende worden gelezen:

“Daar waar verzoekende partij in het huidig verzoekschrift integraal de argumenten overneemt die reeds werden aangevoerd voor de Raad in het kader van haar eerste asielaanvraag, wijst de Raad verzoekende partij erop dat hij bij arrest van 12 mei 2011 reeds geantwoord heeft op de argumenten inzake het politiek engagement van verzoekende partij, op het door verzoekende partij aangebrachte attest van de PDKI uit Parijs en de door haar aangebrachte verklaring van de vertegenwoordiger in

België, op de argumenten inzake haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een sociale groep daar zij een alleenstaande Koerdische vrouw in Iran is, op het door verzoekende partij aangebrachte medische attest van 18 april 2011 aangaande haar besnijdenis en op haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van het illegaal verlaten van Iran. De opmerkingen in het verzoekschrift met betrekking tot elementen die reeds beoordeeld werden door de Raad in het kader van de eerste asielprocedure van verzoekende partij zijn in casu dan ook niet dienend nu geen nieuwe bewijselementen worden aangevoerd.

(...)

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de nieuwe elementen aangaande haar eigen politieke activiteiten, zijnde de foto's van haar en haar echtgenoot M. J. S. in Irak, de foto's en een filmpje van de activiteiten van verzoekende partij bij de KDPI in België en het liken van de groepen KDPI Belgium en Kurdiyan op haar Facebook-profiel, niet de minste poging onderneemt de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in concreto te weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich tot het opperen dat verwerende partij bezwaarlijk in haar bestreden beslissing kan stellen dat haar politieke activiteiten in geen geval gekend zijn door de Iraanse autoriteiten, waarbij verzoekende partij verwijst naar een arrest van het EHRM waarin gesteld wordt dat de Iraanse autoriteiten internetcommunicatie en critici van het regime, zowel binnen als buiten Iran, controleren en waarin gewezen wordt op het bestaan van een specifiek orgaan dat zich richt op critici van het regime op het internet. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat door verwerende partij werd vastgesteld dat het Facebook-profiel van verzoekende partij niet publiek is en dat verzoekende partij op het YouTube-filmpje nauwelijks herkenbaar voorkomt. Deze internetactiviteiten van verzoekende partij vormen zodus geen aanwijzing dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van de politieke activiteiten van verzoekende partij in België. Aangaande de foto's van de politieke activiteiten van verzoekende partij in België werd door verwerende partij opgemerkt dat niets erop wijst dat deze foto's op één of andere wijze publiek te zien zijn. Verzoekende partij slaagt er derhalve niet in enige concrete aanwijzing aan te brengen waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar politieke activiteiten in België. Ook het louter neerleggen ter terechtzitting van bijkomende foto's betreffende haar politieke engagement in België doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat niets erop wijst dat deze foto's op één of andere wijze publiek te zien zijn en de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van hun bestaan.

Verder beperkt verzoekende partij omtrent haar eigen politiek engagement zich in haar verzoekschrift tot het hernemen van de argumenten die reeds door haar werden aangehaald in het kader van haar eerste asielprocedure en tot het opperen dat het attest van de PDKI uit Parijs en de verklaring van de vertegenwoordiger in België wel degelijk bewijswaarde hebben. Zoals door de Raad evenwel reeds werd opgemerkt, zijn deze opmerkingen met betrekking tot elementen die reeds beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van verzoekende partij niet dienend daar geen nieuwe bewijselementen worden aangevoerd.

(...)

Wat betreft de opmerkingen van verwerende partij omtrent het traditioneel huwelijk van verzoekende partij met M. J., een erkend vluchteling in Frankrijk die politiek actief was en ook nu nog politieke activiteiten blijft uitvoeren, namelijk dat verzoekende partij verklaard heeft dat zij geen koppel meer vormen, dat verzoekende partij bovendien geen enkel concreet element kon aangeven waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van hun vroegere relatie daar zij officieel niet gehuwd zijn en dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangekaarte problemen die zij omwille van dit huwelijk zou hebben gekend daar zij deze niet heeft vermeld bij haar eerste asielaanvraag, verwijst verzoekende partij naar internationale rapporten waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten ook familieleden van personen die gelinkt zijn aan de KDPI vervolgen.

(...)

De vaststelling dat verzoekende partij over geen enkele concrete aanwijzing beschikt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van haar vroegere relatie met M. J. blijft dan ook onverminderd overeind. Verwerende partij heeft duidelijk aangegeven waarom het gevisieerd worden door haar autoriteiten omwille van haar huwelijk – meer in het bijzonder dat er nooit een officieel huwelijk is geweest en verzoekende partij heeft nagelaten desbetreffende enig probleem te vermelden bij haar eerste asielaanvraag – niet kan worden aangenomen. Voormeld verweer doet dan ook geen afbreuk aan desbetreffende vaststelling.

(...)

Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.”

Nu verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar algemene rapporten en een herhaling van de elementen die reeds werden onderzocht in het kader van haar asielrelaas, toont zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet kan worden aangenomen, is de exceptie van verweerder gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN